

живѣлъ нѣкой си философъ. Той ималъ една благородна котка. Сега и коткитѣ сж благородни. Благородството ѝ седѣло въ това, че тя съ отворени очи ловѣла мишкитѣ. Като седѣла прѣдъ дупката, не си затваряла очитѣ. Седи котката прѣдъ една дупка, излиза едно мишле и ѝ казва: „Какво си седнала срѣщу дупката ми, нѣмашъ ли друга работа, та тукъ си седнала съ всичкото си благородство, махни се!“ — „Аа, ти не знаешъ, азъ съмъ благороденъ котакъ. Знаешъ ли, моето произхождение какво е? Приятелство може да направимъ. Много отъ вашия родъ съмъ ги запозналъ съ този домъ. Очитѣ ми сж отворени, ама ти не бой се“. — „Ее, какво ще направишъ? — „Защо седишъ въ тази дупка? Въ нашия свѣтъ каква свѣтлина има, азъ цѣлъ день се излагамъ на слънцето, съ мене ще ходишъ изъ моята градина“. — „Истина ли ми говоришъ? Чакай да питамъ майка си“. Отива мишлето, слѣдъ малко иде пакъ съ майка си. На котака очитѣ сж отворени. „Дѣйствително“, казва майката на мишлето, коткитѣ съ затворени очи сж опасни, но на този котакъ очитѣ сж отворени, хайде, съ него можешъ да отидешъ“. Сега вие ще си направите заключение, дали е станало приятелство между това мишле и този котакъ съ отворенитѣ очи. Баснописецътъ, който е написалъ тази басня, спира тамъ. Прѣстѣпникътъ, и съ отворени очи и съ затворени очи, има едно правило; азъ не зная кое е, но и вие не го знаете. Добриятъ човѣкъ, и съ затворени и съ отворени очи да е, има едно правило, и двамата едно правило иматъ. Това правило седи въ туй, че всѣки желае да придобие по нѣщо. Нищо повече! Само че, когато умниятъ придобие нѣкои нѣща, тия нѣща се считатъ законни, а другитѣ—незаконни. Това е въпросъ на правниците, не спада въ моята бесѣда. Слѣдозателно, зависи отъ вѣтрѣшното разположение, какъвъ е нашиятъ стремежъ. Ако, за примѣръ, азъ седя и проповѣдвамъ, а мисля, какво ще кажатъ хората зарадъ мене . . . Хубаво, какво ще кажатъ? Двѣ нѣща може да ка-